

РЕШЕНИЕ

№ 3724

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 88 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЛОРА ЛЮБ. ДИМОВА
ПЕТКОВА

при участието на секретаря БОЖИДАРА П. КУБАДИНОВА
като разгледа докладваното от ЛОРА ЛЮБ. ДИМОВА ПЕТКОВА
Гражданско дело № 20231110132253 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Част втора, Дял първи ГПК.

Производството е образувано по искова молба на [фирма], ЕИК ***, против В. С. П., ЕГН *****, за признаване на установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от **421.33 лева**, представляваща незаплатена главница, дължима по договор за потребителски кредит № *** от 15.06.2021 г., сключен между [фирма] и длъжника, вземанията по който са прехвърлени на 16.11.2022 г. с договор за продажба и прехвърляне на вземания на [фирма], ведно със законната лихва върху главницата от датата на постъпване на заявлението в съда – 15.02.2023 г. до окончателното й погасяване, сумата от **14.17 лв.**, представляваща възнаградителна лихва за периода от 14.04.2022 г. до 14.09.2022 г., както и сумата от **34.53 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 14.04.2022 г. до 14.02.2023 г., за които суми е издадена заповед от 02.03.2023 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 9162/2023 г. на СРС, 88 състав.

Ищецът твърди, че между ответника и [фирма] бил сключен договор за потребителски кредит № *** от 15.06.2021 г., по силата на който кредиторът предоставил на ответника кредит в общ размер от 1070.17 лв., като бил уговорен годишен лихвен процент от 10,99 %. Кредитополучателят се задължил да погасява задължението си по кредита на 15 месечни анюитетни вноски с краен срок за погасяване 14.09.2022 г. Ищецът твърди, че в установения за това срок, ответникът не извършил всички дължими плащания. Сочи, че вземанията по договора за кредит били прехвърлени с договор за продажба и прехвърляне на вземания от 16.11.2022 г. в полза на ищцовото дружество, за което длъжникът бил

уведомен. Претендира да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца посочените по-горе суми, за които била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. Претендира разноски.

В законоустановения срок по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, подаден чрез адв. Е. К., с който предявените искове се оспорват като неоснователни и недоказани. Излагат се твърдения за недействителност на представения договор за продажба и прехвърляне на вземания от 16.11.2022 г. Посочва, че в неговия предмет не се включва процесното вземане по договор за потребителски кредит № *** от 15.06.2021 г., сключен между сключен между [фирма] и ответника. Ответникът оспорва наличието на валидно облигационно правоотношение между страните. Твърди, че не му е била предоставена твърдяната сума по процесния договор за потребителски кредит. Счита, че договорът за кредит е недействителен, доколкото не отговаря на законоустановените изисквания, посочени в ЗПК. В тази връзка твърди, че не са налице Общи условия, подписани на всяка страница от страните по договора в разрез с разпоредбата на чл. 11, ал. 2 ЗПК, като допълва, че последните не са представени по делото. Сочи, че не е спазено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, тъй като в процесния договор не били посочени всички компоненти, включени в годишния процент на разходите, липсвала и ясно разписана методика, от която да се установява начинът на формиране на ГПР, не се установявало какво е съотношението между годишния лихвен процент и ГПР, а посоченият в договора ГПР не включвал всички разходи за потребителя – не била включена стойността на заплатената застрахователна премия, като поради това бил в по-малък размер от действително приложимия ГПР. Счита, че не са спазени разпоредбите на чл. 11, ал. 1, т. 11 и т. 12 ЗПК, доколкото от текста на договора не можело да се установи каква част от погасителната вноска представлява главница, каква част – лихва и каква част такса за обслужване на кредита, като не била посочена и информацията, която следва да бъде предоставена на потребителя. Твърди несъответствие на договора с чл. 11, ал. 1, т. 20, т. 23 и т. 24 ЗПК поради непосочване на информация относно правото на отказ от договора, размера на лихвения процент на ден, реда за прекратяване на договора за кредит, наличието на извънсъдебни способи за решаване на спорове. Предвид недействителността на договора за кредит поддържа, че искът се явява неоснователен, тъй като вземането се претендирало на договорно основание. Релевира възражение за изтекла погасителна давност. Моли за отхвърляне на предявените искове. Претендира разноски.

В открито съдебно заседание ищецът не се представлява, постъпила е писмена молба, в която са изложени доводи по същество. Претендира разноски.

Ответникът се представлява от адв. К., която поддържа възраженията в отговора на исковата молба и моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноски.

Софийски районен съд, като прецени събраните по делото доказателства и доводи на страните съгласно чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от правна и фактическа страна следното:

Правната квалификация на така предявените обективно кумулативно съединени иски е чл. 422 ГПК във вр. чл. 415 ГПК във вр. чл. 9 ЗПК във вр. с чл. 79, ал.1 ЗЗД във вр. чл. 99 ЗЗД.

Видно от приложеното ч. гр. д. № 9162/2023 г. на СРС, 88 състав, вземанията по настоящото производство за главница и лихва за забава съответстват на тези по заповедта за изпълнение. Вземането за договорна лихва с настоящия установителен иск е претендирано в размер на 14, 17 лв. и доколкото в заповедта за изпълнение е присъдена сумата от 14, 70 лв., искът е допустим, а заповедта за сумата над 14,17 лв. до 14, 70 лв. договорна лихва ще бъде обезсилена. Възражението за недължимост е подадено в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК и искът, по който е образуван настоящият процес, е предявен в месечния срок по чл. 415, ал. 1 ГПК. Искът е допустим и подлежи на разглеждане по същество.

На между ответника В. С. П. и [фирма] е сключен договор за отпускане на потребителски паричен кредит № ***. [фирма] представлява финансова институция по смисъла на чл. 3, ал. 2 от ЗКИ, поради което може да отпуска заеми със средства, които не са набавени чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Това означава, че дружеството предоставя кредити, което го определя като кредитор по смисъла на чл. 9, ал. 4 ЗПК. По силата на договора кредиторът е предоставил на ответника потребителски кредит в размер на 1 070,17 лв., от които 1 000 лв.- чиста стойност на кредита, 30, 00 лв. – такса за разглеждане на кредита, 40, 17 лв. застрахователна премия. С подписването на договора ответникът се е задължил да погасява задължението си по кредита на 15 месечни вноски, всяко от които в размер на 76, 74 лв., платими на 14-то число всеки календарен месец. Първата вноска е трябвало да се извърши на 14.07.2021 г., а последната на 14.09.2022 г. съгласно приложения погасителен план – л. 14.

На 16.11.2022 г. между ищеца [фирма] и [фирма] е сключен договор за цесия, чийто предмет е и вземането на [фирма] към ответника по потребителския кредит под № 336 – л. 25 от делото. Видно от т. 3.2. от договора за цесия, ищецът е упълномощен от цедента да уведоми длъжниците за извършената цесия. Представено е по делото писмо-уведомление с изх. № 356/17.01.2023 г., изходящо от упълномощен представител на ищеца, което е връчено на ответника на 18.01.2023 г., видно от приложената обратна разписка – л. 29.

Въз основа назначената съдебно-счетоводна експертиза /ССЧЕ/, която съдът кредитира, се установява, че към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, задължението на ответника към ищеца е в размер на 421, 33 лв., както и че размерът на неизпълненото задължение на ответника по договора е в размер на 421, 33 лв. - главница. Договорната лихва за периода от 14.04.2022 г. до 14.09.2022 г. е в размер на 14, 70 лв., а лихвата за забава в периода от 14.04.2022 г. до 15.02.2023 г. е 34, 53 лв.

Договорът за потребителски паричен кредит № *** е сключен в писмена форма, на хартиен носител, по ясен и разбираем начин. От ССЧЕ се установява, че кредитополучателят усвоява паричната сума в размер на 1 000 лв. на 15.06.2021 г., чрез получаване на паричната сума по личната банкова сметка при „УниКредит Булбанк“ АД. Липсват нарушения на формата, съгласно специалния ЗПК. Посочена е чистата стойност на кредита, годишният

процент на разходите, фиксираният годишен лихвен процент по кредитът, общият размер на всички плащания по договора, условията за издължаване на кредита от потребителя, елементите на общата стойност на кредита, датите на плащане на погасителните вноски и размерът на дължимата погасителна вноска, представен е погасителен план към договора. Предвидено е правото на предсрочно погасяване на кредита и правото за ползване на извлечение под формата на погасителен план за извършени и предстоящи плащания – чл. 4 от общите условия към договора. Не са налице нарушения на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК – доколкото липсва формиране на лихвени процент на база на променлива компонента (референтен лихвен процент), то е невъзможно кредиторът да посочи индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент, респ. методиката за изчисляване на референтния лихвен процент съгласно чл. 33а ЗПК, тъй като по договора е приложим фиксиран, изначално определен, непроменлив лихвен процент. Тъй като договорът е сключен при фиксиран лихвен процент за целия му срок, не е необходимо посочване последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми. Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК тази информация следва да се съдържа в погасителния план единствено при наличието на различни лихвени проценти, каквито не се установяват в случая. Предоставянето, респ. получаването на предварителна информация е удостоверено с поставянето на подпис на общите условия, доколкото кредитополучателят е посочил, че е получил необходимата преддоговорна информация. Подпис на потребителя се съдържа на всяка страница от представените по делото и приети като доказателства общи условия и авторството му не е оспорено. Представен е договорът за кредит и общите условия към него, които са подписани и отговарят на изискванията на ЗПК.

Съдът не открива нарушения при посочване и формиране на годишния процент на разходите /ГПР/ в договора. Видно от заключението по изслушаната ССЧЕ ГПР, посочен в договора, в размер от 16,5 %, е изчислен на базата на вноските за главница, договорна лихва, включена застрахователна премия в размер на 40, 17 лв. и такса разглеждане на кредит /30, 00 лв./. Следователно и възраженията на ответника, че ГПР не е посочен коректно и е занижен са неоснователни.

Вземанията по процесния договор са цедирани от [фирма] на [фирма]. Представено е пълномощно от цедента, с което се упълномощава цесионера да изпълни задължението по чл. 99, ал. 3 ЗЗД /л. 30/. Представено е и уведомление за извършено прехвърляне на вземанията по чл. 99, ал. 3 ЗЗД изпратено от представител на [фирма], до длъжника. Цесионерът /приобретателят на вземането/ може да уведоми длъжника за прехвърлянето на вземането като представител на цедента. Предишният кредитор има правото да упълномощи новия кредитор да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник /Решение № 156/30.11.2015 г., т. д. № 2639/2014 г. на II т. о. и Решение № 137 от 2.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5759/2014 г., III г. о./. Дори ответникът да не беше уведомен за цесията преди подаването на заявлението по чл. 410 ГПК изходящото от цедента уведомление с изх. № 356/17.01.2023 г. (или изходящото от упълномощения цесионер уведомление), приложено

към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника с нея, съставлява надлежно съобщаване на цесията, съгласно чл. 99, ал. 3, пр. 1 ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД.

Договорът за цесия е договор, по силата на който носителят на едно вземане го отстъпва на трето лице и по силата на който настъпва промяна в субектите на облигационното правоотношение - кредитор става цесионерът, на когото цедентът е прехвърлил вземането си. Приложение № 1, неразделна част от договора за цесия, съдържа конкретна информация за вземанията по всеки отделен договор за кредит и в него е включен и процесният договор за кредит. Прехвърленото вземане е надлежно индивидуализирано в приложение № 1 към договора за цесия с номер на договора, име и ЕГН на длъжника и размер на всяко едно от вземанията – л 25. Така, прехвърлените вземания са конкретно определени с оглед приложението към договора. В случая непосочването на продажната цена във връзка със закупуването на процесното вземане, не означава липса на задължителни реквизити и безвъзмездност на правоотношението, а политика за конфиденциалност между цедента и ищеца-цесионер. Размерът на покупната цена би могъл да има характер на търговска тайна, касаеща отношенията единствено между цедент и цесионер, а и длъжникът няма интерес и не разполага с възможност да оспорва действителност на договор за цесия между стария и новия му кредитор, поради липсата на съществено съдържание от договора.

Предвид всичко гореизложено настоящият съд намира, че по производството се установява, наличието на валидно отговарящо на изискванията на ЗПК сключено облигационно правоотношение, както и договор за цесия между ищеца и [фирма], по който е цедирано вземането, произтичащо от процесния договор за кредит, за което прехвърляне ответникът е надлежно уведомен в хода на настоящото производство при връчването на препис от исковата молба и приложенията към нея.

С разясненията на *Тълкувателно решение № 4 от 2013 година на ОСГТК на ВКС - т. 18 във вр. с т. 9*, се приема, че в хипотезата на предявен иск по чл. 422, ал. 1 ГПК за вземане, произтичащо от договор за банков кредит с уговорка, че целият кредит става предсрочно изискуем при неплащането на определен брой вноски или при други обстоятелства, и кредиторът може да събере вземането си без да уведоми длъжника, вземането става изискуемо с неплащането или настъпването на обстоятелствата, след като банката е упражнила правото си да направи кредита предсрочно изискуем и е обявила на длъжника предсрочната изискуемост. Ищецът не твърди кредитът да е обявен за предсрочно изискуем, а се позовава на изискуемост на вземанията на краен падеж. Доколкото нито една от страните по договора не твърди и не установява настъпила предсрочна изискуемост, съдът намира, че отделните задължения за вноски са ставали изискуеми на 14-то число всеки месец, както е било уговорено в договора за банков кредит и представения към него погасителен план. Крайният падеж на договора за кредит е настъпил на 14.09.2022 г., а договорът за цесия, видно от Приложение 1 – л. 24, е сключен на 16.11.2022 г. след настъпване на изискуемостта на всички вноски. Видно от отбелязването в приложението от

[фирма] в полза на [фирма] са прехвърлени вземания, както следва: 421, 33 лв. – главница и 41, 27 лв. – лихви.

Ответникът не твърди и не ангажира доказателства за извършени плащания по договора относими към процесния период, не твърди след получаването на уведомлението за извършена цесия да е погасявал задължения към цесионера [фирма].

В срока по чл. 131 ГПК е постъпило възражение за давност от ответника. При договора за кредит /заем/ е налице общо плащане и договореното връщане на заема на погасителни вноски не превръща договора в такъв за периодични платежи, а представлява уговорка за частични плащания по договора. Разсрочването на плащането на цената на отделни вноски не му придава характер на периодични платежи по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД. Касае се до едно механично сумиране на единни задължения, което не променя характера им и не ги прави периодични /виж *решение № 28 от 5.04.2012 г. на ВКС по гр. д. № 523/2011 г., III г. о., решение № 261 от 12.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 795/2010 г., IV г. о., решение № 103 от 16.09.2013 г. на ВКС по т. д. № 1200/2011 г., II т. о., решение 93 от 27.10.2016 г. по т. д. 1882/2015 г. на I ТО и др./*. Съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Относно главното вземане по договор за банков кредит е приложима е 5-годишната погасителна давност, която обаче тече от изискуемостта всяка една погасителна вноска /виж *решение № 45 от 17.06.2020 г. по т. д. № 237/2019 г. на II т. о. на ВКС/*. Заявлението по чл. 410 ГПК е подадено на 21.02.2023 г., от когото искът се счита предявен, съгласно фикцията на чл. 422 ГПК, респ. от тази дата давността се счита за прекъсната на осн. чл. 116, б. „б“ ЗЗД. Доколкото видно от изследванията на вещото лице първото изпълнение по договора за заплащане на погасителна вноска датира от 14.04.2022 г., то и вземанията не са погасени по давност.

Ето защо искът за главница е основателен в пълен размер за сумата от **421, 33 лв.** От заключението на вещото лице се установява, че сумата за главница е формирана от неизплатените задължения по погасителния план за вноските на 14.04.2022 г., 14.05.2022 г., 14.06.2022 г., 14.07.2022 г., 14.08.2022 г. и 14.09.2022 г. Като законна последица върху претенцията за главница ще се присъди и законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – на 15.02.2023 г., до окончателното изплащане на вземането.

Съгласно сключения договор за потребителски кредит кредитополучателят дължи договорна лихва при фиксиран годишен лихвен процент /ГЛП/ в размер на 10, 99 %. Размерът на уговорения лихвен процент не противоречи на добрите нрави. Доколкото се установи изпълнение на задълженията по кредита, считано от 14.04.2022 г., когато е частично погасена дължимата погасителна вноска и съгласно заключението по ССЧЕ размерът на договорната лихва за периода от 14.04.2022 г. до 14.09.2022 г. е 14, 70 лв. В случая с исковата молба ищецът е поискал да бъде признато за установено, че ответникът му дължи сумата от **14,17 лв.** за договорна лихва, до който размер следва да бъде уважен искът.

По отношение на лихвата за забава ищецът иска да бъде признато за установено, че ответникът му дължи сумата от 34,53 лв. за периода от 14.04.2022 г. до 15.02.2023 г. От заключението на вещото лице се установява, че дължимата лихва за забава за изискуемия

период съответства на претендираната сума от 34, 53 лв. От събраните по делото доказателства се установява, че кредитополучателят не е погасил изцяло задълженията си по погасителната вноска от 14.04.2022 г., поради което е изпаднал в забава и дължи лихва, с оглед на което следва да бъде признато за установено вземането от **34,53 лв.**

По разноските:

В съответствие с *Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12*, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК заявителят (ищец) има право на направените от него разноски в двете производства съразмерно с уважените претенции, а именно на ищеца ще се присъдят за разноски – **264,70 лв.** за платена държавна такса и адвокатско възнаграждение в заповедното производство по съразмерност, и в размер на **590 лв.** платена държавна такса, депозит за вещо лице и адвокатско възнаграждение в исковото производство.

Така мотивиран, **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД**

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че В. С. П., ЕГН ***** **ДЪЛЖИ** на "[фирма], ЕИК ***, сумата от **421.33 лева**, представляваща незаплатена главница, дължима по договор за потребителски кредит № *** от 15.06.2021 г., сключен между [фирма] и длъжника, вземанията по който са прехвърлени на 16.11.2022 г. с договор за продажба и прехвърляне на вземания на [фирма], ведно със законната лихва върху главницата от датата на постъпване на заявлението в съда – 15.02.2023 г. до окончателното ѝ погасяване, сумата от **14.17 лв.**, представляваща възнаградителна лихва за периода от 14.04.2022 г. до 14.09.2022 г., както и сумата от **34.53 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 14.04.2022 г. до 14.02.2023 г., за които суми е издадена заповед от 02.03.2023 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 9162/2023 г. на СРС, 88 състав

ОСЪЖДА В. С. П., ЕГН ***** да заплати на [фирма], ЕИК ***, със седалище и адрес на управление [адрес], на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, следните суми: **590 лв.** - разноски за настоящото производство и **264,70 лв.** - разноски в заповедното производство по ч. гр. д. № 32253/2023 г. на СРС, 88 състав.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____